

LA PRECARIETAT ÉS UN OBSTACLE PER AL PROGRÉS DE LA CIÈNCIA I LA HUMANITAT

Per Sergi Maicas Prieto. Membre del Secretariat Nacional d'Universitats (STEPV) i
Coordinador del Grup sobre Ocupació i Investigació (Consell Executiu de la Federació Mundial
dels Treballadors

Personal Investigador en Formació PIF al Justicia de Aragón..

El professorat universitari a les universitats espanyoles es troba immers dins de diferents polítiques que condicionen el seu desenvolupament. D'una banda existeixen els condicionants pel que respecta a la seua existència com a tal, que depèn de la política de personal de cada centre, una acció poc homogènia així com en el últims anys i la taxa de reposició imposada pel Govern d'Espanya. Amb la jubilació del professorat, un sistema universitari saludable necessita una reposició, com a mínim, dels efectius amb que compta si no vol retrocedir en les quantitat i qualitat de les tasques que aquest desenvolupa. No menys important és la precarietat del personal investigador en formació (PIF) que desenvolupa una tasca fonamental al nostre sistema amb condicions laborals deficientes.

D'altra banda, la subdivisió en àrees de coneixement (cadascuna funcionant d'una manera pròpia). En resum, la cooptació condicionada per la disponibilitat de places. D'altra banda, el professorat es veu sotmès a pressions en el seu àmbit d'actuació, als tres nivells en els que habitualment actua. D'una banda el docent, condicionat no per mèrits ni adequació sinó per una jerarquia pel que respecta a l'antiguitat en el càrrec. A nivell de gestió, la cooptació es veu substituïda freqüentment per la designació "de dalt cap a baix". No menys important és la tasca investigadora. Les polítiques de concessió de projectes aposten per grups grans i consolidats, amb poques possibilitat d'integració en el sistema de grups nous o poc potents pel que fa a la quantitat de membres. Tot això, sumat a una erràtica política de promoció (aixeta oberta-aixeta tancada) genera uns cossos de professorat amb elevades taxes de desmo-

tivació, que inevitablement traslladen a l'alumnat. Caldria dirigir les polítiques de personal, tant pel que fa a la generació de llocs de treball, com a la dotació adequada dels mateixos, per revertir aquestes situacions.

La ciència no és diferent en aquest aspecte. És per això que moltes organitzacions de científics del món es mobilitzen contra l'augment de la precarietat i la disminució de la qualitat de la investigació científica i tècnica. La precarietat del personal científic continua creixent a totes les edats i, com a conseqüència les condicions de vida i de treball són més difícils, els contractes de treball de durada limitada són generalitzats i obliguen els investigadors a vagar contínuament per la qual cosa el seu futur professional s'està convertint en incert. Simultàniament, la qualitat i el contingut de la investigació es veuen afectats. Els resultats a curt termini prevalen i els projectes a llarg termini són descartats, alguns temes importants s'abandonen, especialment en investigacions fonamentals i es perd l'experiència adquirida a causa del canvi continu de la línia de recerca.

En una situació de **crisi permanent**, la rendibilitat i la competitivitat són els criteris principals per obtenir els recursos cada vegada més escassos. Cal revertir aquesta tendència per tal d'obtenir llocs de treball estables per a dones i homes, investigadores, professors, enginyers, tècnics, joves graduats. Aquestes persones hauries d'orientar la seua activitat científica i tècnica cap al lliure creixement del coneixement, cap a la resposta a les necessitats de la humanitat i als reptes que ha d'afrontar, tant siga eradicar malalties com frenar l'escalfament global.